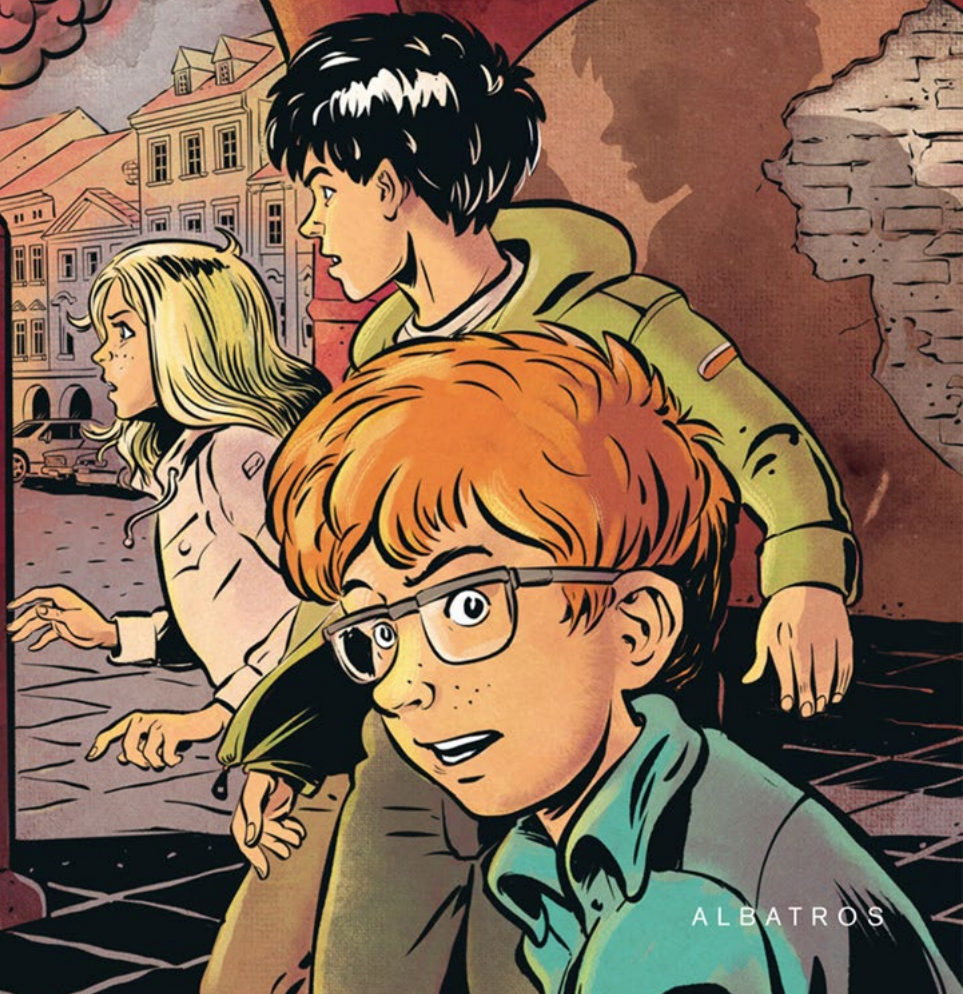

Petr Hugo Šlik

ZÁHADA DRAČÍHO KLÍČE

Ilustroval Petr Morkes

ALBATROS

Záhada dračího klíče

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Petr Hugo Šlik
Záhada dračího klíče – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Petr Hugo Šlik

**ZÁHADA
DRAČÍHO
KLÍČE**

Petr Hugo Šlik

ZÁHADA DRAČÍHO KLÍČE

Ilustroval Petr Morkes

ALBATROS

1/ Na Klárov padá listí

Na Klárov, starou okrajovou čtvrť velkého města, pomalu padalo podzimní listí. Blížila se polovina října a babí léto se stalo definitivně minulostí zhruba před čtrnácti dny, kdy se na poli za Klárovem usídlilo velké hejno vran. Stromy v ulicích měly listy zbarvené do všech možných odstínů žluté, červené a hnědé a tato barevná nádhera se teď pomalu snášela k zemi a pokrývala dlažbu. Zaměstnanci technických služeb dělali ze vzniklé podestýlky velké hromady, které postupně odváželi neznámo kam. Barevné kupy lákaly ke hrám psy i malé děti, takže spousta listů vířilo ve vzduchu hned několikrát, než se definitivně ocitly na korbě malého nákladáku zametačů.

Dnes ovšem žádné hrátky s listím neprobíhaly. Bylo pošmourno, foukal studený vítr a v nastávajícím soumraku

byly ulice téměř liduprázdné. Právě probíhala výměna starých luceren za moderní osvětlení, takže polovina Klárova se topila v šeru. Celá čtvrť vypadala ospale, jako kdyby se chystala k zimnímu spánku.

Vítr, který se proháněl ulicemi, strhl z jednoho nároží plakát zvoucí k oslavě sta let od připojení Klárova k městu. Zmuchlaný papír se připojil ke starým novinám pohozeným na zemi a pak společně poletovaly ulicí, než narazily do zhruba šestnáctiletého kluka, který vyšel zpoza rohu. Byl vysoký, vlasy měl ostříhané nakrátko a kolem uší vyholené strojkem. Na zádech nesl brašnu, patrně se vracel ze školy. Kráčel pomalu, jako kdyby se mu nechtělo domů. Nedíval se vpravo ani vlevo, ruce měl vražené do kapes. Vlhký plakát i noviny zlostně odkopl stranou a přešel ulici. Za pár minut už bral za kliku dveří honosné vily za hudební školou a vešel dovnitř.

„Ahoj Ríšo,“ přivítala jej matka, sotva vstoupil do dveří.
„Tak jak bylo ve škole?“

„Dobrý.“

„Už sis tam našel nějaký kamarády?“

„Hm,“ zabručel kluk, zatímco si svlékal bundu. Rukávy mikiny se mu vyhrnuly, takže se na okamžik objevily tmavě modré podlitiny na zápěstí. Richard si rukávy pečlivě stáhl zpátky a teprve potom vešel do kuchyně, odkud na něj matka celou dobu mluvila.

Místnost byla zařízená všemi moderními vymoženostmi. Nechyběl zde snad jediný kuchyňský přístroj a byla vzorně uklizená. Přesto nepůsobila útulným dojmem. Jako by zde cosi scházelo. Něco nehmamatelného, něco, co se nedá koupit. Matka stála u sporáku a míchala polévku. Na poličce u okna stálo rádio, ze kterého se ozýval nejnovější hit:

„Přikryj mne dnešními novinami,
anebo čímkoliv, co šustí,
chci spát a nechám si zdát,
že kolem je listí podzimní.“

Richard došel ke dřezu a natočil si sklenici vody. Zatímco pil, měřila si jej matka zkoumavým pohledem.

„Máte tam ve třídě taky nějaký holky?“

„Pár jo.“

„A jaký jsou?“

„Mami!“

„No tak se hned nečerti. Chtěla bych, aby se ti v nový škole líbilo. Víím, že to není jednoduchý, být najednou v úplně cizím prostředí...“

„Já to zvládnou. Buď bez obav.“

Riša přešel k oknu do zahrady. Trávník byl posekán na nejmenší možnou výšku a leželo na něm jen pár listů, které sem vítr zavál přes vysoký živý plot. Prostředkem trávníku se klikatila cesta k zahradní brance, pečlivě vyskládaná z bílých kamenů.

„Dáš si polívku?“

„Hm.“

Zpěvák v rádiu se dál dojímal nad podzimem a jeho hlas zaplňoval kuchyň.

„Poslouchej vrzání pantů,
šetří s olejem i kolomazí,
chci spát a nechám si zdát,
že kolem vrány krákají.“

Matka vyndala ze skříně talíř a začala nalévat polévku. Její syn se otočil od okna a potichu se zeptal: „Je doma?“

Matčina ruka s naběračkou se zastavila v půli cesty. S pohledem upřeným na dlaždičky na stěně odpověděla: „Ještě ne. Zdržel se v práci. Má toho teď hodně, víš...“

Richard se znovu otočil k oknu. Přes trávník přeběhl jakýsi černý stín. Snad nějaká kočka objevila skulinu v plotě a teď si obhlíží nové teritorium. Chvilí přemýšlel. Nejlepší bude udělat to dnes večer. Není na co čekat. Pokud se k tomu neodhodlá dnes, tak potom už nikdy.

„Musím ještě na chvíli ven,“ oznámil a téměř vyběhl z kuchyně.

„Kam bys chodil? Venku už je tma.“

Otázku nechal bez odpovědi a rychle si zavazoval boty. Matka za ním přišla až do předsíně.

„Ríšo, nechod' nikam. Bud' tu se mnou. Víš, že je to tak lepší.“

„Nezlob se, mami. Hned jsem zpátky.“

V příštím okamžiku už se za ním zabouchly domovní dveře.

Matka ještě chvíli stála v předsíni, jako kdyby čekala, že se její syn přece jen vrátí, ale nakonec to vzdala a odešla zpět do kuchyně. Na stole stál talíř s kouřící polévkou a z poličky u okna se vytrvale ozývala ona podzimní píseň:

„Podívej, jak svítí lampa,
ach, nech ji stát, kde právě teď stojí,
chci spát a nechám si zdát,
že slabé slunce mne ohřeje.“

Přešla k rádiu a zmáčkla tlačítko. V uklizené kuchyni se rozhostilo ticho a po matčině tváři pomalu stekla první osamělá slza.

2/ Rudá záře za oknem

Po Horákově třídě kráčela dolů k Šeříkovému mostu podivná skupinka. Starý muž rovného držení těla, s kloboukem na bílých vlasech a tři zhruba třináctileté děti, dva kluci a jedna holka. Jeden z kluků měl brýle a vlasy rudé jako oheň, ten druhý byl vyšší a černovlasý. Nejvýraznějším dívčíným rysem pak byl drobný nos a zelené oči. Všichni čtyři nesli velké papírové krabice a o něčem si vyprávěli.

„Znova opakuji, že není co slavit,“ říkal starý pán. „Připojení Klárova k městu byla ta největší tragédie, která nás mohla potkat. Měli jsme zůstat samostatným městysem.“

„Pak by se ale Klárov nikdy nerozvinul,“ oponoval černovlasý kluk. „Neměli bysme tu tramvaj, koupaliště ani stadion. Pokrok se nedá zastavit.“

„Hezký pokus, Vojto, ale opakuješ jen to, co jsi slyšel od dospělých. O jakém pokroku to mluvíš? Tomu, že mi kaž-

dých deset minut drncá pod okny několikatunový nehezky stroj, já neříkám pokrok. A na místě koupaliště býval dřív rybník. Koupání v něm nebylo o nic horší než to, co teď pořídíte za ne zrovna levnou vstupenku.“

„Aspoň se díky tomu výročí opravujou některý stavby,“ připojil se k rozhovoru kluk s brýlemi. „Svatá Klára má novou střechu a radnice už je komplet hotová. Chystá se rekonstrukce starý cihelny, a dokonce i park má být zkulturněnej.“

„To všechno je moc pěkné, Jindro, já si však myslím, že kdybychom si o svých stavbách mohli rozhodovat sami, nikdy by se do tak špatného stavu nedostaly a žádná rekonstrukce by nebyla potřeba. Čemu se směješ, Terezko?“

„Tomu, jak pořád bručíte. Vypadáte jako medvěd. Když je vám ta oslava tak proti srsti, můžeme ty krabice odnýt zpátky.“

„To zase ne! Ta výstava není úplně špatný nápad. Alespoň tohle můžu starostovi přičíst k dobru. Díky ní si zdejší lidé připomenou naši slavnou minulost a třeba si uvědomí, jakou strašnou chybou tento anšlus byl.“

„Anšlus?“

„Násilné připojení.“

Přešli Šeříkovy most a za ním zahrnuli doprava, směrem k náměstí. Právě tam stála radnice, v jejíž zasedací síni se měla konat výstava ke sto letům připojení Klárova k městu. Na tuto výstavu pan Pávek (neboť on byl tím bělovlasým mužem) nesl svůj bohatý archiv. Do papírových krabic naskládal všechny staré fotografie, písemnosti a jiné památeční

předměty, které doma našel. Dokonce byl ochotný dát z ruky i vlastnoručně psanou kroniku Klárova. Rozhodl se, že v zájmu osvěty představí tyto materiály široké veřejnosti. Vyžádal si ovšem předtím slib od starosty, pana Vacka, že se jeho věcem nic nestane a budou střeženy stejně bezpečně, jako kdyby se jednalo o korunovační klenoty. Děti, které mu s přesunem budoucích exponátů pomáhaly, byly Jindřich Musil, Vojta Kodym a jeho sestřenice Tereza. Všichni tři už v Klárově prožili nejedno dobrodružství. Společně našli (a hned zase ztratili) jeskyni pokladů, zachránili starou cihelnu před zbouráním a jejího dočasného obyvatele před umrznutím a letos na jaře vypátrali, co se stalo se ztraceným synem bývalého hajného v Modrém háji. S tím jim pomáhal ještě Petr Janáček, Vojtův kamarád z atletického oddílu Slovan Klárov. Ten ovšem po úspěšném vystoupení na republikovém mistrovství dostal nabídku ke studiu na sportovním gymnáziu, kam také na začátku září přestoupil. Bydlel teď na internátě, pilně trénoval a se svými kamarády se téměř nevídal. Vojta moc toužil dostat se na stejnou školu.

Když došli na náměstí, bylo už šero a poslední sluneční paprsky se odrážely od kříže na věži Svate Kláry. Kostel uprostřed náměstí byl obklopený lešením a stavařskými buňkami, neboť právě procházel důkladnou rekonstrukcí. Radnice s podloubím stála v řadě domů naproti němu. V jejích otevřených dveřích se objevil vysoký, zhruba padesátiletý plešatý muž s hustým plnovousem. Hned jak spatřil pana Pávka s dětmi, pokynul jim přátelsky na pozdrav a vyšel jim naproti.

„To jsem rád, že jdete,“ oslovil klárovského pamětníka.
„Už jsem se bál, že jste si to na poslední chvíli rozmyslel.“

„Tak to jste se bál zbytečně. Jenom mi chvíli trvalo, než jsem to naskládal do krabic.“

„Koukám, že jste si na to dokonce vzal pomocníky.“

„Ano, to jsou mí mladí přátelé. Tereza, Jindra a Vojta. Děti, tento pán je starosta Klárova, pan Vacek. To on měl nápad na uspořádání výstavy.“

„Nejenom výstavy,“ přispěchal s doplněním starosta. „Oslavy připojení k městu mají několik bodů. Výstava je k nim jen jakýsi doprovodný program. Hlavní část oslav se odehraje dvacátého osmého října v areálu koupaliště. Doufám, že přijdete.“

Děti horlivě kývaly hlavami. O této akci byli všichni obyvatelé Klárova informováni z plakátů. Na programu byl koncert slavné kapely, vystoupení skupiny historického šermu, vyhlídkový let horkovzdušným balonem a na závěr ohňostroje.

Výstava se měla konat v přízemí radnice, v zasedací síni s vysokým stropem. Na jednom jejím konci bylo vyvýšené pódium s několika ozdobnými křesly, na stěnách visely slavnostní prapory a celou místnost osvětloval obrovský křišťálový lustr visící ze stropu na několika řetězech. Přímo pod ním stál veliký stůl, na kterém byly shromážděny dosud získané exponáty. Nad stolem se skláněl hubený, středně vysoký, asi čtyřicetiletý muž s brýlemi a hustou hřívou rozčepýřených vlasů. Když děti se starostou a panem Pávkem vešli dovnitř, vůbec jejich příchod nezaregistroval. Držel

v ruce jakýsi železný předmět a zblízka si ho prohlížel. V druhé ruce měl nakousnutou sušenku.

Pan Vacek si hlasitě odkašlal a muž se polekaně otočil.

„To jste mě vylekali. Představte si, že paní, která nám přinesla tuto podkovu, tvrdí, že pochází z koně, na němž Klárovem kdysi projížděl Jiří z Poděbrad. Její pra pra pradědeček míval v Klárově kovárnu a tato podkova se v jejich rodině dědí z generace na generaci coby vzácná relikvie. No, nevím. Ještě ji pošlu na celkovou analýzu, avšak podle stupně koroze a způsobu opracování se mi nezdá, že by byla

starší než sto let.“ Po kratší odmlce ještě dodal: „Tedy myslím tím tu podkovu, nikoliv onu paní.“

Poté si rozpačitě posunul tlusté brýle ke kořeni nosu a podíval se na krabice v náručí dětí.

„Copak mi nesete?“

„Rád bych vám představil významného zdejšího rodáka a pamětníka, pana Pávka a jeho kamarády,“ pronesl obřadným hlasem starosta. „Pane Pávku, zde tento muž je pan profesor Hradecký. Dohlíží na restaurování Svaté Kláry a byl tak laskavý, že přijal nabídku být zároveň i kurátorem naší sbírky.“

„Dovolil bych si malou opravu, pane starosto. Nejsem profesorem. Zatím jsem obhájil pouze rigorózní práci, a jsem tedy jen doktorem humanitních věd. Příští rok mne teprve čeká disertace.“

Aby si mohl s panem Pávkem a dětmi potřást pravicí, musel si vědec nejprve uvolnit ruce. Podkova putovala zpět na stůl a nakousnutá sušenka do kapsy pracovního pláště. Hned poté se s překvapivým elánem vrhl na donesené krabice. Vypadal v tu chvíli jako lev, který ucítil kořist. Postupně vyndával jednotlivé fotografie a další písemnosti a tiše si je pro sebe komentoval: „Vida, vida! Pozoruhodné!“

Pan Pávek stál jen krok za ním a podezřívavě jej pozoroval. Když však viděl, že doktor humanitních věd bere jeho pamětihodnosti do rukou s nejvyšší obezřetností, poněkud se uklidnil.

„I toto!“ vykřikl náhle pan Hradecký, když vzal do ruky tlustou knihu v ošoupané kožené vazbě. „To je...“

